

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni /rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Kultura - pot do človeka

Kulture se spomnimo ob dnevu kulture. Točno tako, kakor se spomnimo štravb in mišk o pustu. Ali obveznega obhajila o Veliki noči. Ali ljubezni do bližnjega, do otrok, do družine o Božiču. To so utečene kolesnice običajev in pogojev.

Boljše bi bilo, ko bi se vsak dan našega življenja spomnili vseh dolžnosti in pravic, ki smo jih sprejeli s krstom, s pripadnostjo družini, družbi, narodu, tudi ko živimo sredi občestva, ki je pisano in »narodno« neopredeljivo. Med te dolžnosti in pravice spada tudi pravica, da se veselimo življenja.

Kako pa je s kulturo? Kaj pa je kultura?

Ko to besedo izustimo ali beremo, mislimo navadno na »visoko« kulturo, na neko neopredeljeno in težko opredeljivo kategorijo duha, ki je »visoka«, od nas oddaljena. Zato se je hote ali (predvsem) nehoje spomnimo na nalašč določen dan, kakor se na nalašč določen dan spomnimo miru, varčevanja in še tega in onega. Spomnimo se je po nareku civilne družbe, ki ji pripadamo (kakor ji pripadajo politika, uprava in vseh vrst kulturne ustanove), in konec koncev tudi zaradi osebne in vseobče slabe vesti.

Toda kultura ni samo »visoka« kultura, kakor ni edina dolžnost kristjana le izpolnjevanje velikonočne obveze. Kultura je predvsem nekaj drugega. Kultura je način, kako vsakdo po vsem obširnem svetu, pa naj se priznava k temu ali onemu narodu, tej ali oni veri, tej ali oni družbi, stoji pred življenjem, pred družbo, pred svojim bližnjim. Kulturni človek je namreč oni, ki sprejme »kulturna« družbena pravila, človek, ki pozna kulturno izročilo svojega občestva, mu zavestno ali nezavestno sledi, ga ume spoštovati in zato tudi spoštuje vsako drugo kulturno izročilo na svetu, pa naj bo še tako oddaljeno od njegovega in zato še tako težko razumljivo.

Zato bo vsak kulturni človek na svetu spoštoval vsako tujo kulturo. Slovenski kulturnik bo spoštoval enako Italijana, Roma in Kitajca, čeprav mu bo njihovo obnašanje včasih nerazumljivo. Kulturni kristjan bo spoštoval (in ljubil, k temu ga namreč obveže njegova vera!) juda, muslimana in brezbožca, čeprav mu bo marsikatera obveza njegove vere ali nevere nerazumljiva. Kulturni človek bo skušal razumeti človeštvo (kar je dovolj lahko) in človeka (kar je neprimerno težje), čeprav mu eno in drugi ustvarjajo polno problemov. A le ta je pot, po kateri se lahko izmažemo iz vseh krvavih nesporazumov, s katerimi se danes ubada zemeljsko občestvo ljudi.

Lepo je, če se enkrat na leto spomnimo Prešerna in kulture. A ni dovolj. Kultura mora namreč biti nepogrešljiva sestavina naše človeške biti, če hočemo biti vredni imena »človek«. In ta sestavina mora biti v nas vedno budna in pričujoča: le tako si zaslužimo ime »kulturnega človeka«.

Pavle Merku

Na začetku kulture ni ta ali oni sistem, pač pa človek, ki živi v sistemu, ga sprejema ali ga skuša spremeniti. Človek je prvenstveno in temeljno dejstvo kulture.

Vsa Evropa — od Atlantika do Uralov — pričuje, tako v zgodovini vsakega naroda kakor v zgodovini celotne skupnosti, o povezanosti kulture in krščanstva.

Zbeganost

V preteklem tednu ni bil storjen noben poseben korak naprej v razčiščevanju italijanske politične panorame, nasprotno, rekli bi lahko celo, da se na obzorju zbirajo oblaki, zaradi katerih je slika vse bolj temna in siva. Šibkosti in nevarnosti novega volilnega sistema znajo privedi do zelo in tudi preveč radikalnih sprememb v italijanskem političnem sistemu, sprememb, ki bi lahko vodile tudi v tvegane pustolovščine. Zna se pa tudi zgoditi, da se v novem parlamentu razmerje sil sicer spremeni, vendar brez trdne večine, kar je bil pravi cilj volilne reforme in kar pomeni, da bo treba večinske koalicije na novo oblikovati. V vseh taborih so prisotna močna protislovja, ki jih levičarji sicer bolje maskirajo zaradi Ochettove spretnosti taktike. Protislovje pa je očitno pri zmerni sredini, ki jo s Segnijo pomočjo snuje Martinazzoli in kateri se je pridružil še republikanec La Malfa, čeprav za ceno razkosanja lastne stranke. Ta sredina dobiva počasi enak obraz kot prejšnja koalicija, zato za volilce ne bo privlačna, čeprav bi moralo biti vsem jasno, da je njena socialnost astronomsko daleč pred Severno ligo in Berlusconiem.

Nekaj novega je levi tabor, ki prihaja prvič na plan in je še kar eno-

ten in trden. Globalno vzeto, je najmočnejši. Kolikšna bo njegova dejanska volilna teža, pa bodo pokazale šele volitve. Volilci mu ne zupajo, marsikdo se tudi sprašuje, ali ne bo razpadel takoj po volitvah. Prejšnji teden mu je navrgel peščico socialistov, kolikor jih Del Turco še drži skupaj, ostali so zbegani in marsikdo bo volil Finija. Vsekakor zdaj »progresisti« že zbirajo kandidate.

Bossi in Berlusconi se kregata še preden sta prišla skupaj in predstavljata šibko točko v vsaki morebitni koaliciji, ki bi ju pritegnila. Prava desnica se sicer približuje Berlusconi sredi in ima le malo možnosti, da bi bila preko Berlusconi povešana s Severno ligo, brez zaveznika pa nima pravega upanja, razen na jugu.

Slovenci smo iz vsega tega boja po krivici izločeni in sklepi strankarskih vodstev obvezujejo tudi komuniste in demokratično stranko levice ter Slovence v njih. Skupni nastop je nemogoč.

S -

Vsak narod, ki pravi, da je kulturni, ima ob svojem posebnem času svojo posebno narodno umetnost. Če je nima, če strmi v preteklost, je zaostal, odrevenel.

Ivan Cankar

Sovražim kulturo

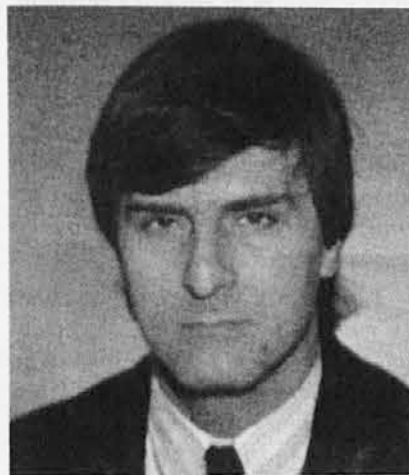
Sovražim kulturo pitja, ki uničuje naše ljudi. Kulturo vina, ki nas spremlja od rojstva do smrti, ki nam onemogoča, da bi se konstruktivno spoprijemali in reševali vsakdanje probleme in težave, ki so nepreklicni sestavni del življenja, in ne nekaj osebno-usodnega, ki kot prekletstvo pade samo name!

Sovražim kulturo mamila, ki uničuje našo mladino. Sovražim mamila, ki se predstavljajo mlademu človeku kot opij, nirvana, droga, nekaj vse-mogočnega, ki naj bi ga rešilo vsega življenjskega zla, čeprav je to samo vsakdanje življenje, vsakodnevne skrbi in delo.

Sovražim kulturo nasilja, ki uničuje narode. Sovražim vsakršno nasilje: vojno, nasilje med ljudmi, moškega nad žensko, staršev nad otroki, bogatega nad ubogim, velikega nad majhnim, vsiljevanje mnenj in prepričanj, pranje možganov, nasilno reklamo in pornografijo, totalitarizem.

Sovražim kulturo vulgarnosti, preklinjanja pri našem narodu. Čeprav nimamo slovenskih kletev, zato pa poznamo in uporabljamo vse mednarodne. Kletev je postala kulturni, sestavni del našega vsakdanjega (se nadaljuje na 2. strani)

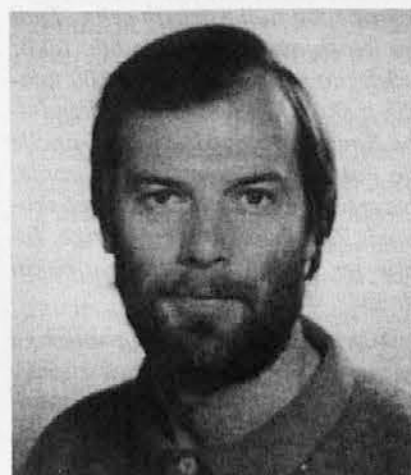
Naše nedolžne žrtve bosanske vojne

Marco Luchetta

Mostar, petek, 28. januarja, ura je 15.30, začne se še eden izmed tisočev bombnih napadov na muslimanski del mesta, ena od prvih granat preseneti tričlansko televizijsko ekipo iz Trsta tik pred zakloniščem in v trenutku prekine nit življenja treh naših ljudi, vrže v obup tri naše družine, žene, otroke, starše, prijatelje, delovne tovariše...

Stisnilo nas je pri srcu, ko je med nas udarila novica o smrti treh Tržanov v daljnem Mostarju, kjer vsak dan padajo nove žrtve, o katerih nihče ne piše in kjer se delajo nove sirote. Smrt treh mladih mož in očetov, ki so s svojo vlogo kronistov zverinske vojne prinašali kruto preizkušeno prebivalstvu solidarnost mirnega sveta, je težko primerjati s stotisoči žrtev več kot dve leti traja-

Saša Ota

jočega spopada. Ta delež je v celotnem obračunu neznan, toda za nas neznansko boleč in pomenljiv.

Marco Luchetta, Saša Ota in Dario D'Angelo so imena, ki jih naša javnost pozna s televizijskih zaslonov, kjer smo videli njihova slikovna in besedna pričevanja o vojni v Bosni in Hercegovini. Tja jih ni gnala radovednost, toda službena dolžnost, ki jim je narekovala zapisovanje shrbljive stvarnosti bosanskega vsakdana in pričevanje o tragični usodi ljudstva. Njihove zadnje slike so bile posvečene otrokom, sirotam, najbolj nedolžnim in najbolj neoboglenim žrtvam nasilja, ki jim bo do konca dni ostalo zapisano kot neizprosno znamenje na duši in telesu ter v njihovi nadaljnji usodi. Zanje so delali, da bi izpriča-

Dario D'Angelo

li svetu vso njihovo bolečino, granata pa je v trenutku vrgla njihove otroke doma v enako kruto usodo.

Tržaški doprinos k miru ni mogel biti večji, je dejal škof Bellomi med mašo v stolnici pri svetem Justu in poudaril to večno vrednoto; delovni tovariš pa je zaprosil Gospoda, ki je v svoji nedoumljivi previdnosti to dovolil, naj bi njihova žrtev ne bila zaman. Mesto se je v idealnem objemu zbralo okoli krst teh treh mrtvih, časopisi, radio in televizija pa so polnili svoje strani in programe z nespodobnostmi tega sveta, da razreši bosanski voz.

Svojcem Saše Ote, Marca Luchette in Daria D'Angela izraža tudi naše uredništvo globoko sožalje.

Še eno pričevanje o cerkljanski tragediji

Zdenko Zavavlav je po rodu Primorčanec; njegovi starši so bili iz Štandreža in so po prvi svetovni vojni ostali na Štajerskem. On sam se čuti Primorčanec. Med vojno je bil pri VOS, po vojni pa tudi zaprt, ker se ni strinjal s partijo. O cerkljanski tragediji poroča takole:

Cerkno je bilo del partizanskega osvobodjenega ozemlja s komando mesta in zaščiten z nekaterimi enotami, med njimi Vojkova brigada. V Cerknem je bila tako imenovana »podoficirska šola«, ki so jo pa januarja 1944 preselili in v Cerknem nastanili šesti tečaj srednje partijske šole Pokrajinskega komiteja KPS iz Čepovana. Partijska šola v Cerknem je bila namenjena terenskim delavcem OF in partizanom v NOV.

Namenjeni za sedmi tečaj z menoj vred smo bili poslani v Čepovan, od koder pa zaradi napada Nemcev nismo odšli v Cerkno, ampak nazaj v svoje enote. Cerkno je napadla enota bataljona kapetana Heineja iz Idrije pod poveljstvom poročnika Techmanna 27. februarja 1944 zjutraj. Imela je 126 vojakov, 11 podoficirjev in enega oficirja. Na žalost je bilo Cerkno prav tiste dni slabo za varovano, ker se je Vojkova brigada oddaljila. Tudi partizanski obveščevalci niso javili Nemcev, čeprav bi lahko; sodelavki OF, domačinki pa v enoti nad Cerknim niso verjeli. Ko je ta enota namreč obvestila štab 31. divizije, ki se je tisto noč premaknil nad Cerkno, jih je načelnik štaba divizije Hojan odpravil, da to ni premik nemške enote. (Hojan je bil pozneje razkrit kot agent Gestapa in sodelavec gestapovca Rosumeka iz komande Gestapa na Bledu). Kljub temu je nad Cerknim nahajajoča se topničarska enota divizije začela streljati z basami in strojnicami na Nemce v Cerknem. Nemci so 47 tečajnikov in drugih v Cerknem postrelili predvsem zaradi nevojaškega umika po čistini. Od Nemcev je, tako izgleda, padel le en vojak; ustrelil ga je partizanski stražar ob prihodu v Cerkno.

Navidezne krivce za izdajo šole (oba kaplana in 13 drugih oseb) je

Sovražim kulturo

(nadaljevanje s 1. strani)

ga izražanja. Prerazla je izbruh in folkloro ter postala »kultura«.

In še bi lahko našteval. Vendar mi je to dovolj, ker bi rad v svoji duši dal predvsem prostora ljubezni.

Ljubim in spoštujem kulturno priateljstva. Med ljudmi, med moškimi in ženskimi, med starimi in mladimi, med otroki in starši, med narodi, med različnimi rasami in verstvi, o kateri je že pred dobrimi sto leti pel naš pesnik.

To je kultura srca, ki nas oplaja, ki ne potrebuje alkohola, mamil, nasilja, vulgarnosti, preklinjanja in vendar v vsakdanjosti sproti rešuje probleme in težave; ne vidi in ne pozna meja, zaprek in težav; nič je ne more ustaviti in nemogoče spreminja v možno.

To je kultura srca, ki jo je Bog postavil na prvo mesto, ko je Mojzesu zaukazal: »Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.«

To je tudi moja kultura.

d/s

Lado Piščanc

poiskala Pokrajinska VOS OF na pritisk Pokrajinskega komiteja KPS brez vednosti štaba 9. korpusa oziroma njegovega obveščevalnega centra z Bojanom Štihom na čelu. Le-ta je nad ravnanjem VOS celo protestiral, ker je VOS brez sodišča obsodila na smrt in ustrelila 15 osumljenih »izdajalcev« na Lajšah ter izdala poseben »komunike« o krivdi in obsod-

bi. »Izdajalce« je izbrala iz skupine, ki jo je v oktobru prejšnjega leta že zasliševala vojaška obveščevalna služba v Šebreljah kot plavogardiste (četnike) in potem izpustila.

* * *

Ob tem in tudi drugih pričevanjih je izven vsakega dvoma, da so bili oba kaplana in drugi z njima povsem nedolžni. Toda potrebno je bilo oprati čast za nemški napad na Cerkno in pokol tečajnikov. VOS je izdala priložnost in se rešila »bele garde« v Cerknem.

Odmev po Primorski je bil porazen, ker nihče ni verjel v krivdo obtoženih, saj smo posebno oba kaplana dobro poznali. Ludvik Sluga pa je bil mašnik šele dobro leto kot kaplan v Cerknem. V cerkvi sv. Ignacija je bila maša zadušnica, saj je bil Piščanc kaplan v tej cerkvi. Spominjam se, da smo duhovniki razmišljali, kdo naj bi med mašo spregovoril. Sklep je bil: maša brez govora, da ne izpostavimo še kakega drugega duhovnika. K.H.

V nedeljo, 6. februarja, odpotuje avtobus za Cerkno ob 13.15 s Travnika.

Nepozabno na evropskem srečanju v Münchnu

Ker se je v minulem mesecu veliko govorilo in pisalo o edinosti med kristjani in o ekumenizmu, sem se oddločila, da bralcem Glasa posredujem izkušnjo, ki sem jo doživela skupaj z drugimi štirimi dekleti s Tržaškega na letošnjem evropskem srečanju v Münchnu, pa čeprav je od tega pretekel že cel mesec.

Taizéjska skupnost je ekumenskega značaja, zato se srečanj, ki jih organizira vsako leto, udeležujejo mladi različnih veroizpovedi iz cele Evrope, pa tudi z drugih celin. Tudi na letošnjem romanju je bilo tako: udeležilo se ga je kakih 75.000 mladit iz skoraj vseh evropskih držav — od Španije do Švedske, od Francije do Poljske, od Slovenije do Latvije. Na srečanje pa je prišlo tudi več skupin iz Združenih držav Amerike, Indije ter drugih azijskih in afriških držav.

V Münchnu je vsakega mladega romarja sprejela ena izmed župnijskih skupnosti iz bavarske prestolnice ali iz kakega okoliškega mesteca. Mladi smo bili tako vključeni, skupaj z vrstniki iz drugih držav, v življenje župnije (katoliške ali evangeličanske), kjer smo imeli vsako jutro molitev s petjem taizéjskih kanonov ter pogovore po manjših skupnicah.

Ostali del dneva smo mladi preživeli na skupnih srečanjih. Opoldne in zvečer smo imeli v velikanskih halah gospodarskega razstavišča skupne molitve, kjer smo lahko poslušali karizmatičnega voditelja taizéjske skupnosti brata Rogerja. V svojih razmišljanjih je brat Roger veliko poudarjal vlogo, ki jo imamo mladi pri gradnji nove Evrope. Mladi, ki zaupamo v Kristusa in ki iščemo v svoji veri moč, da lahko hodimo »od začetka do novega začetka« (to je bila tema letošnjega noveletnega romanja), se moramo zavedati svoje odgovornosti in se vključiti v družbeno življenje tako,

da poudarjamo strpnost, solidarnost, upanje in druge vrednote, ki izhajajo iz naše vere.

Program je bil za romarje res poln, saj smo imeli tudi popoldne srečanja, kjer smo poslušali pričevanja mladih, ki vsak v svojem okolju odgovorno delujejo in pomagajo pri izboljševanju družbe. Tako smo slišali pričevanje mladega haitskega dekleta, ki se bori proti prostituciji, ki je v tej državi zastrašujoče razširjena; slišali smo mladega Afričana, ki se v svoji mali župniji s skromnimi sredstvi bori proti revščini. O svojih izkušnjah so nam govorili še dva pričevalca iz Indije, dekle iz Romunije in pa dekle iz Sv. Petrograda. Eno popoldansko srečanje pa je bilo namenjeno razmišljanju ob pismu, ki ga je tudi letos za romarje napisal brat Roger.

Tudi na srečanju, kjer so se zbrali vsi romarji iz Slovenije, smo poslušali pričevanja mladih, ki se aktivno udeležujejo v različnih organizacijah (Amnesty International, ZKS AMOS, župnijske skupine).

Novo leto smo pričakali skupaj z mladimi, ki so bili vključeni v župnijsko skupnost, najprej ob molitvi in pesmi, potem pa še ob prijetni zabavi, ki je trajala pozno v noč.

Ko je prišel dan odhoda, kar nismo mogli verjeti, da je čas tako hitro minil in da bo treba čakati celih 360 dni, da se bomo lahko spet srečali na naslednjem taizéjskem evropskem srečanju.

Breda Susič

Obisk carigradskega patriarha v Rimu

V tednu molitve za zedinjenje kristjanov je sveti oče sam napovedal, da bo prišel prihodnje leto na obisk v Rim ekumenski patriarh Bartolomej I. Ekumenski patriarh ima sedež v Carigradu in mu vsi patriarhi priznavajo prvenstvo.

Božja beseda je kakor kruh...

6. februar

5. navadna nedelja

»Pojdimo drugam, v bližnja naselja, da bom tudi tam pridigal, kajti za to sem prišel.« (Mr 1, 38)

Jezus oznanja božje usmiljenje: ozdravlja bolne, osvobaja tiste, ki so izgubili svojo identiteto in so obsedeni od temnih sil, hudih duhov. Od vasi do vasi, od mesta do mesta prinaša veselo oznanilo božjega kraljestva.

Evangelist Marko v odlomku bogoslužja 5. navadne nedelje na kratko prikaže nekaj osnovnih potez Jezusovega poslanstva.

Jezus doživlja samega sebe najprej in predvsem kot Sina dobrega nebeškega Očeta. Zgodaj zjutraj vstane, se napoti na samotni kraj in tam moli. Daleč od množic, ki se zgrinjajo okoli njega, se želi povezati z njim, ki mu daje moč in mu posreduje potrebne energije za njegovo odrešenijsko delo. V trenutkih svete tišine, v veličastni palestinski pokrajini, ki čaka na vzdih sonca, krepi svojega duha z Besedo, ki je napovedovala njegov prihod in trenutke, ki jih bo doživljal prav na ta dan, ki se začne. Na poti v Emavs je dvema učencema, ki sta hodila z njim, ne da bi ga spoznala, »razlagal, kar je napisano o njem v vseh knjigah Svetega pisma« (Lk 24, 27). V teh trenutkih jutranje molitve se pogloblja v veličastje božje slave in ob vzhajajočem soncu moli za vse, ki jim bo v novem dnevu vrnil sonce božje milosti in jih obdaril z veličastjem božje podobe, ki je zarisana v dnu njihove notranjosti. »Zanje prosim. Ne prosim za svet, temveč za tiste, katere si mi dal, ker so tvoji« (Jn 17, 9); »Posveti jih z resnico, tvoja beseda je resnica« (Jn 17, 17).

Medtem se množica, ki mu sledi, prebudi in ga išče. K njemu pridejo Simon in njegovi tovariši in mu v eni sapi sporočijo: »Vsi te iščejo« (Mr 1, 37). Ves svet išče glasnika usmiljenja. Vsi iščejo njega, ki zares ozdravlja in rešuje. Ves svet končno išče Boga. V enem samem kratkem stavku »Vsi te iščejo« evangelist Marko pove resnico človekovega življenja in njegovega najglobljega hrepenenja. Človek je iskalec resnice, popolne resnice, iskalec njega, ki je Resnica, izpolnitev vseh najglobljih pričakovanj. Človekov najosnovnejši poklic je iskanje Boga. Ali kot je to znal izraziti sv. Avgustin: »Nemirno je človekovo srce, dokler se ne spočije v Bogu.«

V enem samem stavku evangelist Marko pove še več. To, kar vsi iščejo, je že tu! Bog sam je šel na pot iskanja, išče človeka. Srečati ga želi na poteh njegovega življenja. Tudi njegovo srce je nemirno, dokler ne uredi hrepenenja svojega bitja. Neustavljiv je v iskanju človeka in v želji, da ga dokončno osvobodi in odreši. Zato Jezus reče Simonu in tovarišem, ki so ga prišli iskat: »Pojdimo drugam, v bližnja naselja, da bom tudi tam pridigal, kajti zato sem prišel« (Mr 1, 38).

Ne dovoli si počitka. »Moj Oče neprenehoma dela in tudi jaz delam« (Jn 5, 17). Dokler so na svetu bolni, revni, preizkušeni, pozabljeni, obupani, je za božjega Sina dovolj dela. Dovolj je tudi priložnosti, da se oznanja beseda usmiljenja, beseda prijateljske bližine. Tista beseda, ki ozdravlja, ki daje poguma, ki dviga: beseda blagov. Jezus, ki ga pošilja Oče, s tem neverjetnim elanom prekrižari vso Galilejo, ki v Markovem evangeliju simbolizira ves svet in vse narode.

Cerkev, ki je »Kristusovo telo« in v času in prostoru nadaljuje njegovo poslanstvo, ima tu zelo jasen program: prositi Očeta, stalno se povezovati z njim, biti usmerjena k vsem, ki iščejo Boga, nikoli se ne ustaviti v oznanjevanju vesele blagovesti, Kristusovega evangelija.

Zvone Štrubelj

NAŠA GOVORICA

V prejšnjem prispevku sem opozorila na pomoč, ki jo moramo vedno iskati v Pravopisu. Seveda tega ne moremo zahtevati od vseh, po Pravopisu pa so vendar dolžni segati tisti, ki nastopajo v javnosti z napisano ali ustno besedo. Zavedati bi se morali odgovornosti, ki jo imajo. Če ljudje berejo ali slišijo napačno rabo te ali one besede ali besedne zveze, si pač mislijo, da je pravilna, saj jo uporabljajo tisti, ki bi morali zaradi poklica, ki ga opravljajo ali se v javnosti oglašajo, jezik obvladati in ga vedno bolj plemeniti. Mar ni tako?

Ker smo že pri Pravopisu, naj opozorim še na kako besedo, ki jo tako pogosto slišimo ali beremo, čeprav ima v Pravopisu krogec ali zvezdico. Po slovensko se zoperstavljamo težavam tako, da jim kljubujemo, da se borimo proti njim, da se jim postavljamo po ro-

bu in še na kak način.

Tudi pridevnik **lušten** se je prikradel k nam po kaki višji poti, saj imamo toliko lepih izrazov, da povemo, če je kdo **prisrčen, ljubeč, srčan**.

Pravopis tudi prepoveduje, da bi govorili o **podhranjenih** otrocih, ampak nam svetuje, naj rečemo, da so otroci **premalo, preslabo in ne dovolj hranjeni**. Popolno domovinsko pravico si je pri nas dobil glagol **izgledati** in samostalnik **izgled**. Nimajo **izgleda za službo**, je nekdo učeno zapisal, ko bi lahko po slovensko povedal, da **ne morejo upati na službo** ali da **ni dosti možnosti za službo**. »Zdrav si videti,« bomo rekli znanu namesto: »Zdrav izgledaš.« »Kakšen pa si?« bo bolj razumljivo, kot da bi mu rekli, **kakšen izgleda**.

Tokrat naj nas primeri, ki jih navajam, predvsem spodbujajo h kritičnosti in dvomom ter k iskanju pomoči v Pravopisu. **Nada Pertot**

Francetu Prešernu v spomin

23. januar. V Slovenskem kulturnem klubu praznujemo v navzočnosti obrambnega ministra J. Janše dan slovenske državnosti. Ko poslušam govore in ubrano petje, me preveva občutek sreče, zadovoljstva in ponosa, a tudi prepričanje, da so ti občutki prisotni v srcih vseh poslušalcev. Misel: da bo v očeh kakega priložnostnega gosta izpadla slovesnost čitalniško, izven današnjega časa, me ne moti. Verjamem pač, da predstavlja narodna zavest resnično bogastvo in da se človek ob vsesplošni moralni in duhovni krizi, ki nas obdaja, ob njej še vedno oplaja. Te besede bodo morda zvenele komu blasfemično po tragičnih dogodkih, ki so v petek popoldne terjali tri mlada življenja tržaških častnikov v kruti in nesmiselni vojni v Bosni. Prepričana sem, da je narodna zavest čustvo, ki človeka bogati, osvešča in prinaša spoznanje, da le s prejemanjem in spoznavanjem samega sebe lahko sprejemaš ali spoštuješ druge. To je zavest, da si nekje doma, da imaš svoje korenine, iz katerih rasteš in črpaš moč in prepričanje, ki osmišlja marsikatero našo življenjsko izbiro. A tudi zavest, da, kot je človek enkrat in neponovljiv, tako so tudi narodi različni in enkratni s svojim kulturnim bogastvom.

Kot univerzitetna študentka sem prebrala marsikatero razpravo o pojmi, kot so narod, narodnost, država. To so še vedno aktualne teme za učenjake socialnih, družbenih in političnih ved. Tukaj pa bi omenila misel prof. A. Rebule o narodnosti. Narodnost je dana človeku že ob rojstvu kot barva oči, kože, las. Kot ne moremo izbirati staršev, tako ne moremo izbrati svoje narodnosti. V spomin se mi prikradejo verzi znane slovenske pesmi Slovenec sem - Slovenec čem ostati, rodila mene je slovenska mati. Torej, že po naravnih zakonitostih, po krvi pripadam neki širši skupnosti, ki se ji pravi narod. Vendar spada narodna zavest v sfero duhovnosti, v sfero čustev. Italijani to zelo poudarjajo, pripadnost narodu je zanje predvsem kulturna izbira posameznikov. Zato je zanje povsem normalno, da tujci sprejmejo italijansko kulturo in postanejo Italijani. Asimilacija je zanje naraven pojav brez negativnih prizvokov. Tako je bilo nekoč, tako mišljenje se še sedaj pod pritiskom gospodarske krize nekoliko spreminja. Slovenski pregovor pa pravi: kri ni voda. Zato tudi Slovenci v Sloveniji niso navdušeni, da bi poslovenili 200.000 »južnih bratov«. Vendar tak pristop do problema daje možnost osebam iz mešanih družin, da se opredelijo za pripadnost enemu ali drugemu narodu, če niso že prej ubrali poti kakega »kozmopolitizma«.

Večkrat sem si postavila vprašanje, kateri faktorji prispevajo k utrjevanju narodne zavesti: morda šola, družina, razne organizacije, delovno mesto? Na to je težko odgovoriti, čeprav poznamo študije o tem. Iz zgodnjega otroštva se mi utrjeva spomin na dogodek, ki se mi je zasedel globoko v srce. Oče je bil v težkih povojnih letih občinski uslužbenec, obdan s kolegi - begunci iz Istre. Doživljal je očitno razne pritiske z njihove strani, čeprav doma nismo nikoli govorili o tem. Tudi o politiki ni bilo govora. Nekega dne, ko sem

obiskovala osnovno šolo, je oče poklical mene in sestro in naju vprašal, če bi privolili, ker se že selimo v mesto, da naju vpiše na italijansko šolo. Takrat je bilo pri Slovencih to zelo »v modi«. Moj pogled je gotovo odražal začudenje in skrb, da se je očetu morda zmešalo. Po mojem kategoričnem ne-ju nisva o tem nikoli več razpravljala. Oba sva imela dogodek za ponesrečeno epizodo, ki jo je najbolje čimprej pozabiti, čeprav zame ni bilo tako...

Večkrat imam vtis, da narodni čut je ali ga ni. Kot da nam ga Bog po-

nuja v dar v svoji neizmerni dobrohotnosti. Tudi militantno udejstvovanje v slovenskih organizacijah ali strankah za doseg slovenskih pravic večkrat ni dovolj, da se ta čustva prikradejo v tvoje srce. Kot tudi niso domena ene stranke ali ene političnega nazora.

Končala bi z mislijo na Franceta Prešerna, ki mi je tako blizu. Ne samo zaradi visoke kultivirane pesmi, ampak tudi zaradi enkratne izbire za slovenstvo. Odrekel se je lažjemu življenju, gotovo večji slavi, ki bi mu jo prineslo pesnikovanje v nemškem jeziku. V sonetu O Vrba opeva, kako se večkrat počuti igrača notranjih »viharjev«, in vendar je pokazal pokončnost, neomajnost in načelnost v tem, kar je bilo zanj najbolj sveto: v zvestobi slovenskemu narodu. Če se je Slovenija osamosvojila s plebiscitom in z desetdnevno vojno, je Prešeren zmagal vojno za obstoj slovenskega naroda že v prejšnjem stoletju s svojo poezijo.

Zato sem mu danes, kot tudi vsem drugim slovenskim duhovnim velikonom, hvaležna za vse to bogastvo, ki ga čutim v svojem srcu, da kot Slovenka rečem »Žive naj vsi narodi!«

Nadja Maganja

Kaj pišejo drugi Sorge: Katoličani v bodoči Italiji - IV

V prejšnjih številkah smo v glavnih obrisih predstavili vsebino knjige *I cattolici e l'Italia che verrà* (Katoličani v bodoči Italiji), ki jo je napisal jezuit Bartolomeo Sorge, predstojnik Centra za družbene vede »Pedro Arrupe« iz Palerma.

Tokrat bi izjemoma prekoračili meje, ki jih zarisuje naslov zaglavja »Kaj pišejo drugi«, in bi skušali nekatera spoznanja patra Sorgeja prenesti v slovensko okolje.

Prvi razmislek zadeva matično domovino. Razlika med prvo povojno Italijo in prvo postkomunistično Slovenijo je očitna: medtem ko se je v Italiji z močno podporo Cerkve in sodelovanjem najrazličnejših katoliških gibanj oblikovala močna Krščanska demokracija in postala za več desetletij vodilna politična sila v državi, se je v Sloveniji glas vernih ljudi že od vsega začetka razpršil.

Glavnina je sicer zaupala dvema strankama, ki se sklicujeta na krščanske vrednote, toda ti dve stranki kljub podobnemu programu nista našli skupnega jezika. V drugačnih okoliščinah bi to ne bilo nič hujšega (glej Sorgejeva izvajanja), toda v sedanjem prehodnem obdobju iz diktature v pluralistično demokracijo uture ne imeti ta razkol daljnosežne posledice. Sorge v svoji knjigi pravi, da je imela politična enotnost kristjanov v eni stranki kljub kasnejšim stranpotem velike zasluge za povojni dvig italijanskega naroda. Mnogi so mnenja, da bi z bolj usklajenim nastopom tudi v Sloveniji moglo biti tako.

Drugi razmislek se tiče zamejstva. Zaradi posebnih okoliščin, v katerih živimo, si vprašanje političnega nastopanja pri nas postavljamo drugače. Narodnost in ideološki boji so po vojni pripeljali do tega, da se je velika večina vernih ljudi odločila za

podporo samostojni slovenski politični stranki. Alternativa je bila utoptev ali v italijanskem ali v marksističnem morju. To je večkrat omogočalo nepoučenim in zlonamernim, da so Slovensko skupnost (in njene predhodnice) označevali za »katoliško stranko«, ko pa je bila leta v resnici vedno koalicija svetovno-nazorsko različnomislečnih ljudi, ki so pristajali na nekaj temeljnih programskih točk: boj za narodne pravice, zavzemanje za enakopravne odnose med različnimi komponentami manjšine in opredelitev za pluralistično demokracijo. Med tem časom je prišlo v svet in v našem mestu do mnogih in velikih sprememb, toda ta izhodišča so še danes veljavna.

Če torej glede strankarskih izbir ni kaj bistveno novega dodajati, pa lahko nekaj rečemo o »krščanskem slogu v politiki«. Kar o tem piše Sorge v svoji knjigi (glej prejšnjo številko), velja seveda tudi za nas, in sicer tako znotraj naše skupnosti kakor tudi v širšem okolju.

V okoliščinah, v katerih živimo in za katere so značilni težavni in mestoma napeti odnosi med tu živčima narodoma, pa bi Sorgejevemu seznamu lahko kot enega razpoznavnih znakov »krščanskega sloga« dodali prednostno izbiro za pot dialoga. Ni dvoma namreč, da krivice in izigravanja marsikdaj človeka pripravijo do tega, da obupa nad močjo argumentiranega dogovarjanja. V »krščanskem slogu« pa za tako vrsto obupa ni mesta, pa čeprav je jasno, da je pot dialoga najtežavnejša, saj obrodi sadove šele na dolgi rok, politična računica pa se navadno izteče kratkoročno. »Krščanski slog« pač včasih zahteva tudi odpoved neposredni (zunanji) uspešnosti (učinkovitosti). (nec)

T.S.

POGLED V SLOVENIJO

Odstavitev ministra, obisk Žirinovskega, okrnjena obramba

Janez Povše

V trenutku, ko je druga Drnovškova vlada obhajala eno leto življenja, je bil na precej nenavaden način odstavljen minister za okolje Miha Jazbinšek. Za odstavek je Jazbinšek izvedel iz časopisov, med drugim pa ni bil v ničemer seznanjen z razlogi, zakaj se je to zgodilo. Premier Drnovšek je preprosto naslovil predlog za razrešnico na državni zbor, ki mora o tem sklepati in tudi glasovati. Razlog naj bi bilo kritično anonimno pismo, ki ga je o Jazbinšku prejel Drnovšek, kar je še dodatno stopnjevalo neugodnost dogodka. Kot je znano, je bil deležen podobnega anonimnega pisma predsednik državnega zbora Herman Rigelnik, vendar se zaradi tega ni zgodilo nič. Slovenska javnost je v čudni ministriji zamenjavi opazila prenižen nivo politične kulture, o čemer je podrobneje spregovorila tudi slovenska televizija. Vsa zadeva močno spominja na povojno obdobje, ko so se zamenjave ljudi na visokih položajih zgodile tako rekoč čez noč, razlika je le v tem, da je Drnovšek moral javno opraviti proceduro. Slednja bi se sicer pričela in končala z ministrom odstopom, kar je na koncu koncev Jazbinšek storil in ni počakal, da o njem še glasuje državni zbor.

Zakaj je bilo treba Sloveniji sprejeti vse vplivnejšega ruskega nacionalista Žirinovskega, ni nikomur dobro znano. Povabila ga je še bolj nacionalistična slovenska stranka od tiste Jelinčičeve, stranka, ki nima niti enega poslanca v parlamentu. Zunanje ministrstvo ni odklonilo turistične vize in tako je prispel Žirinovski, opravil nekaj tiskovnih konferenc, medtem s svojimi sodelavci necivilizirano kalil mir na Bledu. Njegov obisk prav gotovo Sloveniji ne bo koristil, nasprotno, pokazalo se je, kako je v določenih pogledih Slovenija še povsem nezrela država. Prizadevati si za naklonjenost politika, kot je Žirinovski, je jalov posel, zakaj to je človek, ki je zatrjeval, kako bo Rusija segala do Indije in do Trsta, zaradi česar so v Rusiji sami sprožili proti njemu postopek, ker s svojimi izjavami ščuve k vojni. Sicer je Žirinovski odkrito za Srbijo in obnovev prejšnje Jugoslavije, na vsak način nacional-komunist, kar pomeni, da podobno kot Milošević izrablja novo vrednost narodnostnega občutka in ga brez pomislekov usmerja tudi v napadalna razmerja z drugimi narodi. Če je katera politika v tem trenutku nevarna, je to ravno nacional-komunizem ali spojitev bivšega in še živega komunizma z usodno prenapetimi narodnostnimi čustvi.

Stare politične sile novega slovenskega parlamenta so žal dosegle, da so bila sredstva za obrambo Republike Slovenije znižana s 97 milijard na 76 milijard tolarjev, dodatno so dosegle podaljšanje izvedbe celotnega programa z osem na deset let, kar pomeni še nadaljnje zmanjšanje obrambnih sredstev. Stare leve sile že ves čas in dosledno nasprotujejo ministru Janezu Janši, predvsem uspevajo zmanjševati sredstva za

obrambo, kot da Slovenija ne bi ležala v sami bližini balkanske vojne in kot da je že daleč čas vojaških spopadov pri Karlovcu, komaj 20 kilometrov proč od slovenske meje. Istočasno naj bi Slovenija postala članica Partnerstva za mir, se pravi posebne povezanosti z NATO paktom, kar zahteva od vsake zainteresirane države sposobnost skupnega vojaškega programiranja, ki bi postal polagoma del zapadnoevropske vojaške organizacije oziroma evropske vojaške varnosti. Človek se vpraša, kaj si želijo določeni poslanci s šibko vojaško močjo Slovenije in ali jim nemara res ni povšeči samostojna država. Zato je očitno moral priti v Slovenijo na obisk ukrajinski zunanji minister Anatolij Zlenko, ki se odkrito in realno boji širitve balkanske vojne, pri čemer ne bo varna niti Evropa in nemara niti ne širša področja. Ne smemo pozabiti, da se v primeru zmage Žirinovskega v prihodnosti bivše Svojetske zveze obeta možnost konflikta, ki bi bil izjemno podoben srbsko-hrvaškemu spopadu, namreč napetost med Rusijo in Ukrajino. O tem govori tudi ameriška CIA, sploh ne maloštevilni slovenski poslanci pa se na vse te ocene očitno poživljajo.

KOROŠKE NOVICE

Že 15. Tischlerjeva nagrada

Kot vsako leto sta tudi letos — in to že petnajstič — KKZ in NSKS podelila Tischlerjevo nagrado, ki jo prejme zaslužna oseba iz političnega, kulturnega ali gospodarskega življenja.

Podelitve, ki je bila 24. januarja v Slomškovem domu v Celovcu in so ji med drugim prisostvovali g. kano-nik dr. Čegovnik, slovenski konzul, predstavniki raznih organizacij in Tischlerjeva družina, se je udeležilo posebno veliko bančnih uslužbencev, saj je nagrado dobila Zveza slovenskih zadrug v Celovcu, ki ima na 45 mestih zaposlenih 240 ljudi in je veliko doprinesla k ohranitvi samobitnosti narodne skupnosti na Koroškem. O njenih zaslugah (prva taka ustanova je bila ustanovljena že leta 1872 v Št. Jakobu v Rožu) je spregovoril predsednik NSKS dr. Grilec, glasbeno pa je prireditve obogatil moški pevski zbor »Trta« iz Žit-tare vasi. Nagrado - skulpturo, ki bo dokončana do meseca junija, ko bo slovesna otvoritev novega bančnega poslopja v Celovcu - sta prevzela predsednika upravnega in nadzornega odbora g. Antonič in g. Kapun.

Navzoči so na prireditvi lahko prisluhnili tudi zmagovalki nagovorniškega natečaja, dijakini VI. razreda Slovenske gimnazije (sicer pa doma iz Slovenj Gradca), ki se je dotaknila problema odnosa do prizadetih, ki se jim tako radi izogibamo in jih prepuščamo »drugim«. Jerneja Lorber bo za nagrado potovala v eno izmed evropskih prestolnic.

R.B.

ZVEZA SLOVENSKE
KULTURNIH DRUŠTEVZVEZA SLOVENSKE
KATOLIŠKE PROSVETE**Dan slovenske kulture**

Ljubim jih, te preproste besede (Srečko Kosovel)

Gorica - Katoliški dom, nedelja, 6. februarja 1994, ob 17. uri.

Klavirski recital pianista Gadžijeva

Koncertna sezona, ki jo v Gorici skupno prireja Slovenski center za glasbeno vzgojo E. Komel in Glasbena matica, se uspešno nadaljuje. V tem okviru je v torek, 18. januarja, nastopil v dvorani Katoliškega doma pianist Sijavuš Gadžijev, po rodu iz Adzerbadžana, sicer pa profesor klavirja na konservatoriju v Moskvi. V Gorici, pa tudi drugod po naši deželi, je Gadžijev že imel tečaje klavirske interpretacije. Gadžijev je za goriški koncert predstavil zanimiv in lepo zaključen program skladateljev dunajske klasike, in sicer Haydna, Mozarta in Beethovna. Navadno poslušamo klavirske pa tudi druge solistične koncerte s pestrim in ne vedno časovno ali sploh tematsko zaokroženim repertoarjem. To je seveda manj zahtevnemu poslušalcu všeč, vendar je res, da so monografsko zamišljeni programi veliko bolj smotni. In tak je bil zadnji goriški glasbeni večer.

Dunajska klasika je nedvomno posebno bogato in razvejano glasbeno obdobje. Tedaj se namreč rodijo tudi nekatere pomembnejše glasbene oblike: tako simfonija in sonata, pa še godalni kvartet. In prav sonata je bila tu najbolj zastopana. Franc Josef Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart in Ludwig van Beethoven, ti so eminentni predstavniki dunajske klasike. Skladatelji, ki niso bili rojeni na Dunaju, so pa tam vsaj nekaj časa živeli in delovali.

Haydn, ki ga imenujejo tudi »oče simfonije«, je iz rodne Gradišanske preko dunajskega obdobja preživel zrelejši del življenja, kot že pred njim Haendel v Angliji. Mozart je dolgo deloval v rodni Salzburgu, Beethoven pa, doma iz nemškega Bonna, je prav na Dunaju ustvarjal največ časa.

Prvi je bil na sporedu Mozart. Gadžijev je najprej zaigral dve Fantaziji (v d-molu in v c-molu), nato pa Rondo v D-duru. Seveda ima salzburski mojster še vrsto veliko bolj

znanih sonat in morda bi goriški gledalci želeli slišati vsaj eno od njih. Gadžijevov nastop pa je bil tudi sicer dognan, vendar nekoliko hladen in naučen.

Prav gotovo je sonata drugega avtorja, ki je bil Haydn, zadobila drugačne dimenzije, čeprav tudi ta ni med najbolj znanih in izvajanih, saj Haydnova sonatna produkcija ni dosegla Mozartove ali Beethovne višine. Igor Stravinski je zapisal, da si mlad pianist ne bo nikdar začel utirati svoje umetniške kariere s Haydnom. Naj posebej podčrtam umetniško interpretacijo prvih dveh stavkov, in sicer Allegro moderato in Andante con moto.

V drugem delu smo v izvedbi Sijavuš Gadžijeva poslušali dve Beethovnovi sonati, od katerih je ena, imenovana Appassionata, zelo priljubljena in tudi znana. Prva je bila na sporedu sonata v F-duru v treh stavkih (allegro, allegretto in presto). Živahna in briljantna skladba z vsemi prvinami zrelega Beethovna. To se seveda še potencira v Sonati v f-molu, imenovani Appassionata, z markantno tematsko zasnovo zlasti v prvem stavku. V tem stavku se lepo in smotno prepletata lirčnost in epskost, milina in moč, ki včasih spominja »ante litteram« na Nietzschejevo »voljo do moči«. Sonata pravzaprav že kaže na nekako Beethovno romantiko, kot jo recimo v simfoničnem izrazu kaže njegova 9. Simfonija.

Na koncu je pianist Gadžijev po dolgotrajnih aplavzih dodal še par krajših del. S svojim koncertom je klavirski virtuoz potrdil izbrano tehniko in mojstrsko naštudiranost združeno s subtilno in doživeto interpretacijo.

V tej sezoni bosta na sporedu še dva koncerta, in sicer sredi marca recital flavte s kitaro, kasneje pa bosta nastopila orkester in zbor iz Lindburga.

Andrej Bratuž

Plešivo - Krmin

Ker odmev božičnih pesmi še ni povsem utihnil po naših domovih in cerkvah, je še čas za drobno poročilo o božičnem praznovanju iz plešivsko-krminskega kota, kjer se slovenski svet preliva v furlanskega.

Praznovanje so pričeli na večer 22. decembra šolski otroci. V nabito polni cerkvi na Subidi so se predstavili tako malčki iz krminskega otroškega vrtca kakor šolarji plešivske osnovne šole z božičnimi pesmi in prizori, zlasti na temo miru. Učiteljem gre naša iskrena zahvala in obenem voščilo ter priporočilo, da bi imeli na tej izpostavljeni točki pri vsej vzgojni odprtosti poseben posluš za narodne vrednote.

Tudi polnočnico smo imeli pri Subidi. Kljub slabemu vremenu je bila udeležba kar zadovoljiva. Za prijetno vzdušje gre zahvala predvsem našemu pevskeemu zboru in organistoma, ki sta se v božičnih

dneh zvrstila, Hermanu Srebrniču in prof. Tanji Kuštrin. Gdč. Tanja, ki je sicer »skoraj doma« na Plešivem, kjer glasbeno vzgaja naše otroke, nas je v nedeljo, 9. januarja, razveselila z moškim zborom »Pro vox« iz Nove Gorice, ki ga vodi. Najprej je zbor sodeloval pri maši, nato pa nam koncertno ponudil pester venec božičnih melodij.

Žal se sklepno poročilo ne ujema z božičnim veseljem. Dne 7. januarja je nenadoma umrl v 69. letu starosti član slovenske krminske skupnosti Stanko Kristančič. Veliko je bilo znancev in prijateljev, tako Furlanov kakor Slovencev, ki so mu izkazali zadnjo čast. Prav je, da sta ga na zadnji poti spremljala tudi slovenska beseda in slovenska pesem, ki so jo zapeli pevci iz Medane in Plešivega. Pokojnikovim svojcem, zlasti ženi in otrokom, izražamo čustva posebne bližine in sožalja. (O.S.)

Občni zbor prosvetnega društva Rupa - Peč

Potekal je v petek, 21. januarja, prvič s polnopravnim statutom kot prosvetno društvo Rupa-Peč. Uvodno besedo je imel predsednik Ivo Kovic. Podal je poročilo delovanja in pobud društva oz. zbora, ki je navezal stike z mnogimi pevskimi zbori. Redno sodeluje na revijah Sovodenjska poje, Cecilijanka, Božičnica in Primorska poje. Omenil je izlet v Budinpešto, v Prago in Švico, izlet na sneg za mlade, sodelovanje društva oz. zbora pri zahvalni nedelji (Martinovanje) in pri blagoslovu kmečkih pridelkov. Ker postaja vsakoletni praznik frtalje vse bolj poznan, je treba nenehno širiti in obnavljati pridelitveni prostor, za kar se je treba zahvaliti vsem, ki nam pomagajo. Predsednik se je spomnil treh preminulih mož, ki so veliko dali za narodno bit in ugled zbora Rupa - Peč: dolgoletni župnik prof. Drago Butkovič, ustanovitelj zbora Rupa - Peč Janez Pavletič ter najstarejši pevec Lenard Kosič. Omenil je prihod župnika Viljema Žerjale ter o njem dejal: »To je človek, ki ljubi, kar je lepega in dobrega za božjo besedo in narodno bit«. Ob koncu se je Kovic zahvalil še sovođenjski občinski upravi, domači Kmečko delavski posojilnici, Kmečki banki, Katoliški prosveti in Svetu slovenskih organizacij, za katerokoli pomoč. Posebno zahvalo pa je namenil

požrtvovalnemu pevovodju Zdravku Klanjščku. Dodal je, da društvo načrtuje obnovitvena dela in praznovanje 60-letnice zbora. Poročilo je Kovic zaključil z besedami: »Z delom in novim elanom bo društvo s ponosom predstavljalo ta mali košček slovenske zemlje v zamejstvu.«

Tajniško poročilo je podala Damjana Čevdek, blagajniška pa Miljana Kogoj. Občnemu zboru so prinesli pozdrave prof. Marilka Kosič za ZSKP, Marko Brajnik za PD Šandrež, Marko Terčič za SKPD Francišek B. Sedej iz Števerjana, Jordan Figelj za PD Sabotin, Branko Černic za krvodajalsko sekcijo iz Sovodenj, Bernard Florenin za KD Skala iz Gabrij, Andrej Kovic za KSD Vipava iz Peči, Benjamin Černic za SZ Soča, Egon Petejan za društvo ribičev Vipava, Andrej Čevdek za zbor Mirko Filej, iz Mirna (Slovenija) se je oglasil Pavel Budin. Pisna voščila so poslali Karlo Mucci za Jadro iz Ronk in Alenka Florenin za KD Sovodnje. Po razpravi o bodočem delovanju društva so izvolili novi odbor. Sestavljajo ga: Kovic Ivo, Kovic Tanja, Pavletič Edi, Tomsič Ivo, Tomsič Lučka, Čevdek Andrej, Čevdek Damjana, Čevdek Danilo, Malič Julijan, Kogoj Miljana, Pahor Valentina, Pahor Mirjam, Kogoj David in Berlot Valter.

Remo Devetak

Čestitke

Mami Eriki, očetu Vilku in sestrici Harjet se je pridružila mala Aleksija. Iskreno čestitajo člani MePZ Rupa-Peč.

Bojani in Poldu Ožbot ob zlati poroki nazdravljajo člani MePZ Rupa-Peč in vaščani.

Sovodenjska sekcija SSK sklicuje občni zbor v ponedeljek, 7. februarja, ob 19.30 v gostilni »Pri Mirotu« v Sovodnjah. Vabljeni!

V petek, 4. februarja 1994, bo ob 18. uri v galeriji Katoliške knjigarne odprtje razstave

Hijacinta Jusse

Umetnika bosta predstavila Lučana Budal in Jožko Vetrih.

Katoliška knjigarna
Zveza slovenske katoliške prosvete

SCGV EMIL KOMEL

GLASBENA MATICA

vabita na

Koncert

ob zaključku klavirske šole, ki jo je vodil prof. Sijavuš Gadžijev.

Katoliški dom, sredo, 9. februarja 1994, ob 18. uri

Prvi redni občni zbor SGZ v Gorici

V petek zvečer bo v prostorih Trgovinske zbornice v Gorici prvi redni občni zbor Slovenskega gospodarskega združenja v Gorici.

Občni zbor SGZ nosi številko ena, ker so se goriški slovenski podjetniki v letu 1992 odcepili od Slovenskega deželnega gospodarskega združenja, v katerem je bila prej združena velika večina slovenskih gospodarstvenikov.

Po smrti predsednika Antona Nauta je funkcijo vršilca dolžnosti prevzel Hadrijan Corsi. SGZ sestavlja danes preko dvesto podjetnikov iz Goriške. Kot nam je dejal Igor Orel, direktor SGZ, je število teh v minulih letih rahlo naraščalo, lani pa se je rast števila članov predvsem zaradi znanih davčnih zakonov ustavila.

V preteklih mesecih so člani posamičnih sekcij imeli svoje občne zbor in izvolili nove odbore. Darij Bensa vodi obrtniško sekcijo, Avguštin Devetak gostinsko, Benedikt Kosič sekcijo za malo trgovino, Igor Černic pa sekcijo za zunanjo trgovino.

Na občnem zboru, ki se bo pričel ob 19.30 v konferenčni dvorani Trgovinske zbornice, bodo s poročili predsednika, direktorja in načelnikov sekcij izbrali smernice bodočega delovanja slovenskih podjetnikov na Goriškem. Sodelovanje združenja s sorodnimi ustanovami, javnimi institucijami in bankami je na dobri ravni, v skupno korist pa jo bo treba poglobiti in izboljšati.

Poleg določanja smernic pa bo glavna naloga občnega zbora izvolitev odbora, ki bo naknadno na svoji prvi seji izbral novega predsednika Slovenskega gospodarskega združenja v Gorici. Nelahko delo, za katerega se ni še nihče javil.

**SKPD F.B. SEDEJ vabi na
PREŠERNOVO PROSLAVO**

Sodelujejo Stane Rastresen in Fantovski oktet iz Dornberka. Torek, 8. februarja 1994, ob 20.00 uri v dvorani Sedejevega doma.

V četrtek, 10. februarja, bo ob 20. uri v Katoliškem domu v Gorici srečanje v okviru teološko-pastoralnega tečaja, ki ga prireja šandreška dekanija. Predavala bosta mgr. dr. Oskar Simčič (Krščansko oblikovanje vesti) in g. Karlo Bolčina (Zakramenti krščanskega uvajanja).

Kultura je značilnost človekovega življenja kot takega. Človek živi življenje po zaslugi kulture.

Polemika ob razveljavitvi Staffierijeve okrožnice

Tokrat prihaja polemika začuda s slovenske strani. Slovenska komponenta Stranke komunistične prenova očita namreč tržaškemu županu Riccardu Illyju, da je zloglasno Staffierijevo okrožnico le delno razveljavil, ko je odredil, da so neuradni dopisi lahko napisani v slovenskem jeziku, uradni pa samo v italijanškem. SKP je zaradi tega do Illyja zelo ostra in ga obtožuje, da išče kompromis z zmernimi silami svoje koalicije, kar naj bi ga nevarno potiskalo v objem nacionalistične desnice. Tudi prof. Samo Pahor je do župana polemičen in napoveduje, da bo občinsko upravo tožil na podlagi zakona št. 1546 z dne 3. decembra 1947, ki ne predvideva razlikovanja med uradnimi in neuradnimi dopisi. Slovensko zunanje ministrstvo pa je ob Illyjevi odločitvi izrazilo svoje zadovoljstvo.

Del slovenske manjšine je torej precej nezadovoljen, saj si župan po njegovem mnenju ni upal iti zadevi do dna in kratkoma dovoliti vseh slovenskih dopisov, ki prihajajo na Občino. Resnici na ljubo je bil pri tem Illy precej previden: vsaj za sedaj bo občinska uprava sprejemala le tiste slovenske dopise, ki nimajo uradnega značaja, to je tiste, ki nimajo možnosti, da bi sprožili kak upravni postopek. Ostali dopisi bodo morali biti napisani v italijanščini, prav tako tudi odgovori na dopise.

Očitno je, da namerava Illy zvesto slediti že večkrat izrečenemu načelu, da se bo rešitve takih problemov lotil postopoma in da si torej ne moremo pričakovati takojšnje rešitve »slovenskega vprašanja«. Razumljivo je torej, da je marsikdo pri tem ostal razočaran, saj si je pričakoval veliko več od tega, kar se je v resnici zgodilo. Po drugi strani pa je Riccardo Illy komaj poldrugi mesec polno-

pravni župan Trsta, to službo pa bo opravljal še štiri leta. Jasnejša slika se bo torej pokazala šele čez čas, zato tako ostra kritika kot tudi pretirano hvaljenje nista ravno na mestu.

Zaskrbljenost delavcev arzenala

Delavci tržaškega arzenala so upravičeno zaskrbljeni, saj jim grozi popoln odpust. Da bi na svojo dramatično situacijo opozorili tržaško javnost, so priredili več srečanj in manifestacij. S svojimi težavami so seznanili tudi oblasti: srečali so se namreč s predsednikom dežele F-JK Travanutom, le-ta pa se je srečal s tržaškim županom Illyjem. Skupaj sta se pogovarjala o možnih ukrepih za rešitev arzenala, ki je eden izmed simbolov slavne tržaške preteklosti, danes pa pooseblja vedno globljo krizo tržaškega gospodarstva.

Zgonik ima novo županjo

Dosedanji zgoniški župan Miloš Budin se je odločil, da to mesto zapusti zaradi preobremenjenosti (je namreč tudi podpredsednik deželne sveta Furlanije-Juljske krajine). Na njegovo mesto prihaja Tamara Blažina. Na seji, ki se je odvijala 27. januarja, je bila Blažinova izvoljena s strani svetovalcev Napredne liste, ki upravlja zgoniško občino, trije svetovalci Slovenske skupnosti pa so se vzdržali. Pomlajen je bil tudi občinski odbor, saj sta vanj vstopila, poleg prejšnjih, tudi dva nova člana, ki nista občinska svetovalca.

Sv. maša in ura molitve za duhovniške poklice, načrtovana za četrtek, 3. februarja, v Barkovljah, odpade, zaradi šolskih obveznosti gospoda J. Špeha.

Prenesena je na naslednji četrtek, 10. februarja, ob isti uri, t.j. ob 17.30 bo v župni cerkvi v Barkovljah.

Študija o političnem nastopanju Slovencev

Krožek za družbena vprašanja Virgil Šček je poskrbel za izdajo študije, ki govori o tržaškem vprašanju. Gre za diplomsko nalogo, ki jo je prof. Adrijan Pahor pred leti napisal pod mentorstvom prof. Jožeta Pirjevca. Naslov naloge je Somrak Svobodnega tržaškega ozemlja in samostojne slovenske stranke 1952-1954. Knjigo so predstavili v Peterlinovi dvorani v Trstu v četrtek, 27. januarja. Uvodni poseg je imel predsednik krožka Virgil Šček Rafko Dolhar, širši zgodovinski okvir je orisal prof. Pirjavec, o študiji pa je spregovoril avtor sam. Razvila se je tudi živahna debata, pri kateri so sodelovali tudi nekateri pričevalci tistega časa. Naj še omenimo, da je to že tretja diplomatska naloga, ki doživi po zaslugi krožka V. Šček objavo. V preteklosti sta bili namreč objavljeni še študiji Nadje Maganja in Aleša Breclja, vedno na tematiko slovenskih političnih skupin v Trstu po 2. svetovni vojni. Na isto temo bodo v kratkem predstavili tudi diplomsko nalogo Brune Ciani.

Kolonkovec

Iz našega konca se malokdaj oglašamo, ker se le redko zgodi kaj posebnega. Tokrat smo zabeležili res nekaj lepega in se odločili, da vam podamo par vrstic. V nedeljo, 16. januarja, je naša župnijska skupnost priredila v cerkvi Sv. Marije Magdalene že tradicionalni koncert božičnih pesmi, ki je bil tokrat še posebno posrečen. V nabito polni cerkvi sta nastopila oba župnijska zbora. Kot gost je nastopil ital. otroški zbor šole »Caprin«. Solist Aldo je ob orgelski spremljavi Tamare občuteno zapel nekaj pesmi. Z zanimanjem smo nato sledili nastopu novoustaljenega mladinskega zbora iz Šklednja. Za pravo presenečenje pa je poskrbel mladi študent Aleksander Sluga, ki je prvič nastopil s svojim orkestrom s čudovito Corelijevo cantato Božična noč in s svojim izvajanjem naravnost očaral vse navzoče. Z istim orkestrom je nato spremljal tudi svoj mladinski pevski zbor iz Šklednja in zaključno pesem Sveta noč, ki so jo skupno zapeli vsi zbori. Vzdušje je bilo enkratno. Burna ploha aplavzov je na koncu nagradila orkester nadebudnega dirigenta, da je bila potrebna ponovitev. Reči moram, da so vsi zbori primerno zapeli in občinstvo ni štedilo z aplavzi. Vsi smo zadovoljni odhajali s srcem polnim radosti in Bogu hvaležni za ta lep praznik. Daj Bog, da bi glasbeno bogastvo, ki se rojeva v srcih ljudi vseh časov, pripomoglo, da bi današnje zbegano človeštvo zopet začelo iskati jaslice in tam najti srečo in oni mir, ki ga svet ne more dati.

Zdi se mi lepo in prav, da smo premagali vse ovire in se skupno verni obeh narodnosti združimo pred istim oltarjem in častimo istega Očeta. Saj smo pravili: »Oče združi nas, da bo svet spoznal, da Sina si poslal.«

DS

Mesečna maša za edinost bo v Trstu v Marijinem domu v ul. Risorta 3 v ponedeljek, 7. februarja, ob 17. uri. Sledil razgovor ob diapozitivih.

Dr. Julius Kugy: 50-letnica smrti

Kulturno združenje Mitteleuropa s pokroviteljstvom tržaške Občine prireja slovesnost ob 50-letnici smrti znanega alpinista dr. Juliusa Kugyja (rojen v Gorici leta 1858, umrl v Trstu leta 1944).

V soboto, 5. februarja, bo slovesni obred ob Kugyjevem grobu na pokopališču Sv. Ane v Trstu.

Ob 12.30 bo v tržaški občinski palači pozdrav župana Illyja in drugih predstavnikov oblasti.

V nedeljo, 6. februarja, bo v cerkvi Beata Vergine delle Grazie (ul. Giustinelli, 7), kjer so Kugyjeve orgle, sv. maša v italijanščini, nemščini in slovenščini.

Ob 17. uri bo v dvorani Inštituta Goethe (ul. Coroneo, 15), predstavitev nove izdaje Kugyjeve knjige »Lavoro, Montagne, Musica - una vita« in nastop slovenskih, koroških in tržaških zborov.

Prenovitevna dela na Pomorski postaji

Na tržaški Pomorski postaji so se pričela prenovitvena dela, ki so postala nujna zaradi novih predpisov Krajevne zdravstvene enote. Posodobili bodo električno napeljavo, postaja bo dobila novo dvigalo, uredili bodo greznice. Pomorska postaja se pač mora prilagoditi novim varstvenim normam. Predvidevajo, da bodo dela trajala do polovice aprila.

Bencinski boni razveljavljeni

Zaradi nepravilnosti pri njihovem tiskanju so novi bencinski boni, ki so jih v tržaški pokrajini začeli deliti 18. januarja, bili razveljavljeni. Tako je namreč odločila trgovinska zbornica v Trstu. »Pravilni« boni bodo na razpolago od sredine februarja dalje, njihovi upravičenci pa bodo morali na občinsko izpostavo prinesiti neveljavne, drugače ne bodo mogli dvigniti novih.

Bratovščina sv. rožnega venca v Barkovljah

Ko je 1. 1855 po Trstu in okolici iz dneva v dan kolera žela veliko žrtev — seveda tudi v Barkovljah — je verna žena Jožefa Znidarsič predlagala znancem in tedanjemu dušnemu pastirju Janezu Breclniku, da bi se obrnili za pomoč na najboljšo priprošnjico pri Bogu, Marijo, in da bi v ta namen molili rožni venec. Vneto so začeli moliti v cerkvi ter po domovih in bolezen je kmalu prenehala s svojo smrtonosno žetvijo. Barkovljani so svojo hvaležnost pokazali s tem, da so z molitvijo rožnega venca nadaljevali. Na pobudo g. Breclnika so ustanovili Bratovščino sv. rožnega venca v Barkovljah. Člani so se obvezali, da bodo vsak dan zmolili določeno desetko, tako da bo petnajst članov sestavljalo eno »rožico«, t.j. vse tri dele rožnega venca. Takih »rožic« je nastalo veliko. Uradno je Bratovščino potrdil decembra 1892. leta tržaško-koprski škof dr. Janez Glavina. Istega leta so Barkovlje postale samostojna župnija in prvi župnik je bil Ivan Černe. Temu je škof prigovarjal, da bi kupil kip Matere božje, ki bi ga nosila v belo oblečeno dekleta v sprevodu ob morju na rožnovenčno nedeljo. Do tedaj je na desnem stranskem oltarju stala slika

rožnovenske Kraljice, ki je sedaj v kapelici na barkovljanskem pokopališču. Kupili so kip, ki še vedno stoji na stranskem oltarju. Za rožnovenčno nedeljo ga prenesejo na levo stran glavnega oltarja in vsega ovenčajo z belim cvetjem. Tako okrašenega nosi mladina v procesiji po morski obali, ob tem pa se razlegajo slovenske Marijine pesmi, ki se od barkovljanskega pobočja odbijajo na širno področje Tržaškega zaliva. Ta praznik prikliča Tržaškega zaliva. Barkovljane, ki so raztreseni po drugih krajih. Skoraj bi rekla, da je za Barkovljane to najlepši, najbolj doživet praznik. Marijin kip obkrožajo bele in pisane narodne noše in ministranti z duhovnikom, verniki pa tvorimo dolg, premični špalir. Za to priliko Barkovljani radodarno prispevajo za cvetje, ki krasi Marijin kip in oltar. Člani pa prispevajo skromno letno članarino, ki služi za sv. maše, ki se opravljajo za žive in mrtve ude bratovščine vsako prvo soboto v mesecu. Za vse rajne je sv. maša v novembru, za vsakega posameznega člana, ki umre, pa je maša zadušnica nekaj dni po smrti.

Po dobrem stoletju uradnega obstoja bratovščine ponovno urejamo

Julius Kugy
Slika je last s.a.d.g. Trst

Bazovica

Slomškov dom priredi vsako leto NAŠ PRAZNIK - PREŠERNOVO PROSLAVO.

V nedeljo, 6. februarja, bo proslava v Slomškovem domu ob 18. uri. Nastopil bo odlični pevski zbor SKA-LA, ki vedno lepo nastopa in zelo rad pride v Bazovico. Naši ljudje ga zelo radi poslušajo. Zbor vodi naša pridna Anastazija.

Tudi otroški zbor Slomšek bo zapel nekaj pesmi pod vodstvom Davida Žerjale.

Poleg petja bo govor in deklamacije.

Slomškov dom vabi občane vseh okoliških vasi. Veseli smo, ker tako radi vedno pridejo zavedni Slovenci iz Katinare in Lonjerja.

»rože«, kajti umrli člani so pustili v njih prazne vrzeli. Te pa je treba izpolniti.

G. Jožetu Špehu je prišla zamisel: zakaj bi ne povabili tudi vernike drugih župnij, da se nam pridružijo?

Res je, zdaj ni treba več moliti, da bi prenehala kolera, ki je pred skoraj poldrugim stoletjem morila ljudi. Vendar pa nam grozijo dandanes morda še hujše bolezni, tako duševne kot tudi telesne. Kako potrebno je, da molimo za mir, saj se vojne grozote odvijajo pred našim pragom. Potrebno je, da molimo, da bi nam Bog dal dobrih dušnih pastirjev, ki bi nam kazali pot k Bogu; redovnikov in redovnic, da bi temu našemu svetu izprosili iz nebes milosrčnost in milost s svojimi žrtvami in molitvami. Ali ni dovolj vzrokov, da se čim bolj združimo v molitvi? V skupnosti je namreč moč!

Kdor je pripravljen sodelovati z drobno molitvijo ene same desetke rožnega venca na dan, naj se prijavi svojemu dušnemu pastirju... ali g. Jožetu Špehu (tel. 421479), ali članicam, ki prisostvujejo sv. maši ob delavnikih ob 17.30 v barkovljanski cerkvi.

N.M.

Šport

ODBOJKA - MOŠKA C2 LIGA

12. kolo

Olympia CDR - Mossa Candolini

3:0 (17:15; 15:13; 15:11)

Olympia: Terpin A., J. in S., Vogrič, Petjan, Maraž, Bensa, Komjanc.

Olympia je osvojila izredno pomemben par točk v mestnem derbiju proti Mossi, ki je odločal za sam vrh lestvice. Važnost srečanja je precej vplivala na kakovost igre, saj sta obe ekipi veliko grešili. Tekma je bila zanimiva bolj zaradi psiholoških trenutkov kot pa zaradi igre same, zmagala pa je ekipa, ki je v odločilnejših trenutkih ohranila mirnejšo kri.

Mossa je prišla na tekmo z dvema bolečima porazoma za sabo, tako da moralna moštva ni bila prav na višku. Po drugi strani pa Olympio težijo poškodbe nekaterih njenih članov; nastopila je le z osmimi igralci. V prvem setu je Mossa povedla in dosegla nekaj točk prednosti, pri vodstvu 14:11 pa je napravila tri set žoge; Olympii, ki je do takrat igrala zelo spremenljivo, je uspelo obrniti situacijo v svojo korist. Tudi v drugem setu so začeli bolje gostje ter povedli s 4:0. Od takrat pa je slovenska ekipa končno prikazala učinkovito igro ter bi lahko set že zaključila na 14:8, če ne bi popustila v koncentraciji. Na srečo se je za naše vse dobro končalo in prešli so v vodstvo z 2:0. Tudi v tretjem nizu je bolje začela Mossa, spet pa je prišlo do preobrata, ki je uničil zadnje upanje gostov na zmago.

Olympii gre pohvala, da je s skrčenim moštvom dobro zdržala pritisk pomembnosti srečanja; izkazal se je predvsem Janez Terpin. Trenuten položaj na lestvici je naslednji: Sloga igra vedno bolje ter

je trdno v vodstvu, 4 točke za njo pa so Olympia, Mossa in Povoletto. Kakor se zdi, so te tri ekipe glavni favoriti za napredovanje, poleg Sloge seveda.

Igor Povše

NASLEDNJE TEKME

C2 moški

12.2.94 ob 20.30 Olympia - Ipem Buia

26.2.94 ob 20.30 Olympia - Pizzeria al Golosone

1. div. moški

8.2.94 ob 20.30 Olympia - Mossa Candolini

22.2.94 ob 20.30 Olympia - Mariano

1. div. ženske

5.2.94 ob 20.00 Olympia - San Luigi

19.2.94 ob 20.00 Olympia - Cormons

Under 14 dekleta

11.2.94 ob 18.00 Olympia - Ronchi

25.2.94 ob 17.30 Olympia - Ficanteri

Kipar Draščić razstavlja v Loparju

Od 4. do 28. februarja bo v hiši od Čjuda v Loparju pri Marezigah razstava mladega kiparja Emila Draščića iz Buzeta. Razstavljal bo svoja dela v lesu in kamnu. Umetnika bosta na originalen način predstavila Marjan Tomsic in skladatelj Aldo Kumar.

Razstavo pripravlja center Vita; ogled razstavljenih predmetov bo ob sobotah in nedeljah.

Emil Draščić se je rodil v Kopru leta 1964 in sedaj živi v Buzetu; ukvarja se s slikarstvom, kiparstvom in poezijo.

Na pustno nedeljo, 13. februarja, prirčno vabljeni ob 17.30 v Marijin dom, ul. Risorta, 3 v Trstu. Mednarodni priznani čarodej minoritski pater Mirko Pihler bo nastopil z enournim programom rokohitrskih vragolij. V odmoru bogat srečolov.

Klub prijateljstva in Vincencijeva konferenca iz Trsta vabita na pustno srečanje s predvajanjem filma in s tombolo v sredo, 9. februarja, ob 16. uri v dvorani na ul. Donizetti 3.

V Marijinem domu v ul. Risorta, 3 v Trstu bo 6. februarja ob 17. uri nastopil dramski odsek PD Štandrež z veseloigro v treh delih Georges-a Feydeau-a z naslovom

Odlikovanje

SKLAD MITJA ČUK

vabi

v sodelovanju z župnijsko skupnostjo Opčin

na koncert

Vokalne skupine

Krila

iz Ljubljane

Izvajali bodo nabožne, slovenske ljudske in črnske duhovne pesmi.

V župnijski cerkvi sv. Jerneja na Opčinah,
v soboto, 5. februarja 1994, ob 20. uri.

ZAHVALA

V torek, 18. januarja, je preko organizacije M.A.G.I.S. (Movimento e Azione dei Gesuiti Italiani per lo Sviluppo) iz Gallarate (Varese), odpotoval v Albanijo kontainer z zdravili, oblekami in obutvami. Namenjen je misijonu v Scutari, kjer patri jezuiti delajo s skupino, ki šteje približno 100 mladih. Posebni prošnji za tovrstne prispevek so se radodarno odzvali nekateri Goričani, katerim se gibanje M.A.G.I.S. javno zahvaljuje. To so: Za obutev: Kosič Andrej in sinovi; Uršič Renzo in Luigi; Bernardi; Čotar Giuseppe; trgovina Impronta (Zotti Claudia in Lidia); Pausig Beniamino; Tomani Claudio.

Za zdravila: dr. Manzini Wanda (pediater); dr. Lupieri Paolo (zobozdravnik); dr. Culot Paolo (zdravnik-kirurg); Radovecchi Cristina (farmacist); lekarna Pontoni & Bassi.

(Referent gibanja M.A.G.I.S. za Gorico je Angela Coccitto, tel. 34021)

V nedeljo, 6. februarja, bo ob 17. uri v župnijski dvorani v Nabrežini tradicionalna prireditev za naš

KATOLIŠKI TISK

Sporod:

- pel bo moški zbor Fantje izpod Grmade
- spregovoril bo urednik Ognjišča Franc Bole
- recital ob glasbeni spremljavi
- družabnost.

Moški zbor Fantje izpod Grmade

Božično srečanje v Žabnicah

V Žabnicah pod Sv. Višarjami v Kanalski dolini (nekdanj pretežno naseljeni s Slovenci, danes pa so le ti v manjšini) sta oba pevski zbora, ki delujeta v vasi (mešani cerkveni zbor, ki že dolga leta prepeva pri mašah slovenske cerkvene pesmi in pa moški zbor, ki je nastal šele pred nekaj leti), pripravila na dan pred sv. večerom dne 23. decembra prijetno presenečenje; v program so bile vključene slovenske božične pesmi in recitacije v treh oz. štirih jezikih, ki jih danes govorijo Žabničani. Poleg Žabničanov, Italijanov in Slovencev, ki so napolnili župnijsko dvorano, so bili navzoči tudi novoizvoljeni župan trbiške občine in nekateri občinski odborniki ter domači župnik p. Bruno ter župnik iz Ukev Garjup. Oba zbora je dirigiral Gabrijel Moschitz, sin dolgoletnega pevovodje cerkvenega zbora Hanzija Moschitz (Gabrijel je pred kratkim postal odbornik za finance v novem občinskem odboru). Najprej je nastopil cerkveni zbor in zapel Sveto noč v slovenščini, nato pa še v italijanskem in nemškem jeziku. Zvrstile so se še druge božične pesmi, spet v treh jezikih in še v furlanščini. Tudi mladi pevci moškega zbora, ki ga sestavljajo po večini fantje in moške italijanske narodnosti, so zapeli najprej slovensko pesem, nato pa še italijanske in nemške. Recitacije, ki so se zvrstile med pevkami točkami, so spet nazorno pokazale, da je vas narodnostno mešana: z odra se je slišala slovenščina, italijanščina, furlanščina in nemščina. Lepo in ljubko je bila podana slovenska recitacija, ki so jo izvajali trije otroci in dve starejši osebi. Nastopali so še posamezni otroci in zaigrali na nekatera godala. Oba zbora, recitatorji in mali godbeniki ter pevci so želi bučno in navdušeno odobravanje in ploskanje. Jasno se je pokazalo, da so petje, glasba in poezija sredstva, ki združujejo ljudi različnih narodnosti in krepijo medsebojne prijateljske odnose. Vsa predstava je bila en sam dokaz le-tega in božično vzdušje je še bolj pripomoglo, da so se udeleženci po predstavi pomudili ob prigrizku v prijateljskem razgovoru.

K.M.

DAROV

Za barvna okna v Bazovici: N.N. v spomin pokojnih staršev 300.000; Dolencjevi z Opčin 35.000; družina Sbrizzi-Sancin 25.000; Marija v spomin moža Vinka 15.000, in v spomin očeta Josipa 15.000; Milica Puriča v spomin mame Dori Herman 180.000; Magda Tinetova namesto cvetja pok. Dori Herman 30.000 lir.

Za popravilo cerkve na Pesku: Emilija Škofova 70.000; Mihentovi 70.000 lir.

Za cerkev sv. Roka v Gropadi: Marija Škofova 15.000; Nada Milkovič 35.000 lir.

Za misijonarja Ernesta Saksida: v spomin tete Marije Maligoj daruje Franc Saksida 100.000 lir.

Za Katoliški glas: N.N. 45.000; S. Dr. 200.000 lir.

Za slov. Karitas: N.N. 50.000; M.Ž. 150.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: Ana Hrvatič, Log, v spomin na svoje pokojne 25.000; Marčela Vatovac, Ricmanje, ob 2. obletnici smrti moža Feličaja 50.000; družini Žuljan - Romano, Ricmanje 50.000; Bernarda Kuret, Ricmanje 25.000; Valerija Kuret, Ricmanje v spomin pok. brata Danila 100.000; Meri Keber v spomin pokojnega moža Lina 50.000; Marija Petaros v spomin na svoje pokojne 20.000 lir.

Za slovensko Vincencijev konferenco v Trstu: v spomin na dragega prijatelja prof. Lojzeta Zupančiča daruje Egidij Košuta 50.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda Mandiča pri Domju: Valerija Grizoni, Kremenka 45.000; Ivana Bole-Logar, Trst 30.000 lir.

Za cerkev sv. Janeza Krstnika v Štivanu: v spomin na Jordana Bužana daruje družina 300.000; v isti namen darujejo tašča, svakinje in svaki 1.000.000 lir.

Za MePZ Rupa-Peč: Poldo in Bojana Ožbot ob zlati poroki 200.000 lir.

Za cerkev sv. Ivana, Gorica: namesto cvetja na grob pok. Angele Abuja daruje Željka 100.000; N.N. 300.000; N.N. 200.000; N.N. 50.000 lir.

Za Sv. Goro: v zahvalo N.N. 100.000 lir.

Ob 50-letnici tragične smrti Ladota Piščanca daruje sestra Mira za Karitas 50.000 in za Katoliški glas 50.000 (skupaj 100.000 lir).

Popravek

Za Zoro Škrtelj: N.N. v spomin pok. Mire Brajnik daruje 500.000 lir in ne 50.000 lir.

Radio Trst A

Poročila: ob 7.00, 8.00, 10.00, 13.00, 14.00, 17.00, 19.00.

Sporod od 6. do 12. februarja 1994

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.00 Mladinski oder: »Pravljica - toda ne popolnoma«. 11.15 Narodnozabavna glasba. 11.30 Filmi na ekranih. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Srednjeevropski radijski obzornik. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Dante Alighieri: »Božanska komedija: Vice«. 14.45 Glasba za vse okuse. 15.00 Krajevne stvarnosti. 17.00 Z naših prireditev.

Ponedeljek: 8.10 Izidor Predan. 9.15 Odpusta knjiga. Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 13.50 Orkestralna glasba. 14.10 Radijska kviz odaja za otroke. 15.10 Panta rei. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Brezposelnost: teorija in praksa.

Torek: 8.10 Skozi tančico molka. 8.30 Soft Music. 9.15 Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Aktualnosti. 16.00 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 »Božanska komedija: Vice«.

Sreda: 8.10 Srednjeevropski radijski obzornik. 9.15 Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 13.20 Na goriškem valu. 15.00 Made in Italy. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba.

Četrtek: 8.10 Po poteh naših izseljencev. 8.40 Revival. 9.15 Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Kulturne diagonale. 15.00 Slovenska lahka glasba. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Dopisnice z najbližjega vzhoda.

Petek: 8.10 Dopisnice z najbližjega vzhoda. 8.40 Potpuri. 9.15 Odpusta knjiga. Marjan Tomšič: »Ostrigeca«. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.45 Primorska poje. 13.20 Orkestralna glasba. 13.30 Za smeh in dobro voljo. 13.45 Narodnozabavna glasba. 14.10 »Poslušajmo, rišimo in pišimo!«. 14.30 Od Milj do Devina. 15.00 Nekaj minut z... 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni dogodi.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 8.40 Revival. 9.00 Z zdravo hrano do zdravega duha. 9.20 Potpuri. 10.10 Kogojevi dnevi '93. 11.30 Potpuri. 12.00 »Ta rožajanski glas«. 12.45 Glasnik Kanalske doline. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Nediški zvon. 15.00 »Ena se tebi je želja spolnila«. 15.30 Soft Music. 16.00 75 let po 1. svetovni vojni. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Prežihov Voranc: »Doberdob«.

ŠIRI KATOLIŠKI GLAS

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1994

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1994

Glavni in odgovorni urednik:

Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00480890318

Tiska: Tiskarna Budin

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglasi in osmrtnice: za vsak mm višine v širini enega stolpca 1000 lir, k temu dodati 19% IVA

Član:

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV